

Arrest

nr. 264 217 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Yannick TSHIBANGU BALEKELAYI
Louisalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 12 november 2021 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Yannick TSHIBANGU BALEKELAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2021 wordt de verzoekende partij een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 12/11/2021 om 10.55 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, werd door ondergetekende, M.H. (...) Hinp

de heer / mevrouw :

naam M. M. (...) voornaam A. (...)

geboren op 03.07.1973 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort RDC nummer xxxxxxxxxxxx

afgegeven op : 12.01.2021

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is een toekomende passagier vanuit Kinshasa -RDC in het bezit van een nationaal paspoort en een Belgische verblijfstitel. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 11.10.2021 ambsthalf werd afgevoerd en dat zijn verblijfstitel eveneens op 12.10.2021 werd gesupprimeerd. Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.

(...)

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene kan niet aantonen hoe lang hij in België wil verblijven. Hij is niet in het bezit van een terugkeerticket, geen tenlasteneming, geen creditkaarten noch bankkaart noch cash geld. Hij verklaart bij één van zijn kinderen te zullen verblijven maar kan hiervoor ook geen bewijzen voorleggen. Volgens de geldende richtbedragen van België dient hij in het bezit te zijn van 45 euro/dag/persoon voor een verblijf bij een particulier

(...)

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een attest van essentiële reis, noch vaccinatiecertificaat. Betrokkene is niet in orde conform de COVID-19 maatregelen. Gezien Artikel 16§1 van het KB van 28.10.2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken bepaalt dat niet-essentiële reizen naar België verboden zijn.

(...)"

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal

waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugdrijving, die blijkens de gegevens van de verwerende partij voorzien is op 25 november 2021. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ La partie requérante invoque un moyen pris de la violation :

- *Des articles 3, 5 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (Ci-après, CEDH) ;*
- *Des articles 19 et 62 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Loi sur les étrangers) ;*
- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *Des principes généraux du droit de bonne administration notamment, celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, le devoir de minutie, le principe de bonne foi, de l'erreur manifeste d'appréciation, de l'insuffisance dans les causes, et du principe Audi alteram partem (Droit d'être entendu).*

1. De la violation de l'article 5 de la CEDH et du principe général de droit Audi alteram partem (Droit d'être entendu)

L'article 5 §2 de la CEDH dispose : « 2. Toute personne arrêtée doit être informée, dans le plus court délai et dans une langue qu'elle comprend, des raisons de son arrestation et de toute accusation portée contre elle. »

Le requérant est inscrit en Belgique en tant que francophone, il ne comprend pas et ne s'exprime pas en néerlandais.

Or, lorsque le requérant a été arrêté à la frontière belge, la décision litigieuse lui a été imposée sans qu'il ne puisse comprendre de quoi il s'agissait et il n'est pas démontré qu'il était assisté d'un interprète.

Pour preuve, le requérant a refusé de signer l'acte de notification de la décision litigieuse, également rédigé en néerlandais. Et ce, pour la simple et bonne raison qu'il ne comprenait rien.

La partie adverse n'a pas mis le requérant dans une position où il aurait pu se défendre adéquatement.

Si le requérant, avait été mis dans une position lui permettant de se défendre adéquatement, la décision litigieuse aurait pu ne pas être prise ou aurait pu être modalisée pour les raisons que nous développons dans cet acte de procédure.

Cette attitude de la partie adverse a notamment pour conséquence d'empêcher Votre Conseil de contrôler efficacement la validité de la décision litigieuse dans la mesure où Votre Conseil ne peut avoir égard qu'aux informations dont disposaient la partie adverse au moment de la prise de la décision litigieuse.

Or, la partie adverse par cette attitude reprochable se prive elle-même d'éléments qui auraient pu lui permettre de ne pas prendre la décision litigieuse ou de la modaliser.

L'article 5 de la CEDH et le principe audi alteram partem ayant ainsi été violé, le moyen est sérieux.

2. De la violation des articles 19 et 62 de la loi du 15/12/1980 sur les étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux du droit de bonne administration notamment, celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, le devoir de minutie, le principe de bonne foi, de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes.

La partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er, 1°/2°, 4° et 6°/7° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Cet article dispose :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ; [...]

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ; [...]

6° s'il est considéré comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ;

7° s'il est considéré comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale ; [...] »

La partie adverse développe ensuite sa décision en disant :

« .. »

Cette motivation est inadéquate et partant manque de pertinence.

En effet, la partie adverse fait une application automatique, pourtant interdite, de la loi.

Or, il est de jurisprudence constante qu'une motivation inadéquate équivaut à une absence de motivation.

L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés.

Il est également de jurisprudence constante que la motivation des décisions administratives doit permettre au juge de pouvoir exercer efficacement son contrôle.

L'article 19 de la loi sur les étrangers dispose : « § 1er. L'étranger, qui est porteur d'un titre de séjour ou d'établissement belge valable et quitte le pays, dispose d'un droit de retour dans le Royaume pendant un an. »

L'article 39 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose : « § 1er. Pour pouvoir bénéficier du droit de retour prévu à l'article 19, (§ 1er.) alinéa 1, de la loi, l'étranger est tenu :

- d'être en possession, au moment de son retour, d'un titre de séjour ou d'établissement en cours de validité ;

- de se présenter, dans les quinze jours de son retour, à l'administration communale du lieu de sa résidence s'il s'est absenté durant plus de trois mois.

[...]

§ 7. L'étranger qui est radié d'office par l'administration communale ou dont le titre de séjour est périmé depuis plus de trois mois, est présumé, sauf preuve du contraire, avoir quitté le pays. »

La décision litigieuse occulte le fait que le requérant s'est présenté à la frontière avec en sa possession un billet aller-retour Bruxelles-Kinshasa, Kinshasa-Bruxelles, départ vers Kinshasa, le 20/05/2021 et retour à Bruxelles, le 12/11/2021.

Ce document, en possession de la partie adverse, prouve que le requérant n'a pas quitté le pays, que le centre de ses intérêts demeure la Belgique.

En effet, le requérant vit en Belgique depuis 20 ans. Toute sa famille y vit également. Laquelle est composée de sa compagne qui fournit une attestation d'hébergement, de 6 enfants dont 4 mineurs scolarisés en Belgique. (Pièces 4, 5 et 6)

Il n'est pas prouvé que le requérant était au courant qu'il faisait l'objet d'une radiation d'office depuis le 11/10/2021, que sa carte d'identité a été supprimée le 12/10/2021 et qu'il n'a délibérément pas voulu

résoudre ce problème. Il n'a en effet reçu aucune notification avant son arriv     l'aéroport de Bruxelles National.

Le titre de séjour utilis     sortir de la Belgique et en sa possession au moment de son retour à l'aéroport de Bruxelles National indique qu'il expire le 27/04/2026.

La partie adverse n'était pas sans savoir au moment de la prise de la décision litigieuse que la Loi autorise le requérant à résoudre ce problème administratif li     sa résidence principale notamment en se présentant auprès de sa commune de résidence.

Le requérant vit en Belgique et y a travaill     ce titre, il est bénéficiaire d'allocations de chômage lui permettant de vivre dignement et dispose bien d'une carte bancaire (Pièce 7).

La partie adverse occulte également le fait que le requérant s'  st pr  sent     poste frontière muni d'une attestation de test PCR négatif sans quoi, il n'aurait pas pu embarquer. Le requérant était en règle quant à la réglementation COVID-19.

La décision litigieuse n'  st donc pas adéquatement motivée.

La partie adverse a fait une application automatique de la loi sans tenir compte des circonstances particulières et de l'ensemble des éléments entourant la cause.

Partant, la décision litigieuse viole également les principes de bonne administration visés ci-haut et verse dans l'erreur manifeste d'appréciation.

Le moyen est donc sérieux.

Pour autant que de besoin, le requérant invoque la force majeure.

Le requérant s'  st trouvé confront     un cas de force majeure tel que défini de manière constante par la Jurisprudence notamment du Conseil d'Etat en matière de cassation administrative. A savoir, un   v  nement indépendant de la volonté humaine qui ne peut être ni prévenu/prévu, ni conjur  .

En effet, les décisions de radiation d'office et de suppression de la carte d'identité n'ayant été prise que le 11 et le 12 octobre 2021 alors que le requérant n'  st censé être au courant que via la décision litigieuse depuis le 12/11/2021, le requérant n'a pu régler ce problème administratif avant son retour.

Les principes de bonne administration auraient d   commander à la partie adverse de tenir compte de cet élément, ce qui n'  st pas le cas en l'espèce.

Les principes de bonne administration visés au moyen ont donc été violés et la partie adverse a vers   dans l'erreur manifeste d'appréciation.

Le moyen est sérieux.

3. De la violation des articles 3 et 8 de la CEDH

L'article 3 de la CEDH dispose : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Il est de jurisprudence constante que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime.

La Cour EDH a d  j considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays.

En effet, refuser l'entrée sur le territoire belge au requérant et l'éloigner vers une destination inconnue dans les circonstances de l'espèce équivaut à un traitement inhumain en ce sens que l'on oblige le requérant à se séparer de l'ensemble de sa famille, de ses enfants, de ses amis et de recommencer une vie à zéro dans un autre pays alors qu'il ne l'a souhait     aucun moment et qu'il ne s'y est pas préparé mentalement, physiquement et psychologiquement.

En outre, l'article 8 de la CEDH dispose :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. »

Le requérant vit en Belgique depuis 20 ans, en séjour régulier, il y a construit sa vie, a fondé sa famille, y a eu 6 enfants dont 4 mineurs.

Ses centres d'intérêts sont en Belgique. Il y vit avec l'ensemble de sa famille. Avec qui il partage le même toit.

De même, tous ses amis sont en Belgique.

Le rapatriement du requérant aura pour conséquence d'éloigner ce dernier de ses proches pour une durée indéterminée ce qui constitue dans les circonstances de l'espèce une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale du requérant, prohibée par l'article 8 de la CEDH.

En effet, les enfants du requérant sont scolarisés en Belgique ce qui a pour conséquence de rendre particulièrement difficile toute poursuite de la vie familiale en dehors de la Belgique.

La décision d'éloignement litigieuse est donc illégale pour violation des articles 3 et 8 de la CEDH.

Ce moyen est donc sérieux. »

3.2.1. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt :

(..)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in het Frans door de grenspolitie werd gehoord en hij zich in het Frans heeft kunnen uitdrukken. Nergens in het administratief rapport wordt melding gemaakt van communicatieproblemen omwille van de taal.

Uit het administratief rapport blijkt dat verzoeker op 12.11.2021 om 10u55 in het kennis werd gesteld van de beslissing en hem de motivering en de draagwijdte ervan in het Frans werd uitgelegd.

Verder dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen "akte" is waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Zij vormt niet het antwoord op een aanvraag. Het betreft een politiemaatregel die opgesteld werd in de taal van het taalgebied waar de beslissing betekend werd, dit conform het gestelde in artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken.

De bestreden beslissing diende derhalve te worden opgesteld in het Nederlands, daar zij genomen werd in Nederlandstalig gebied, zijnde Zaventem.

Het eerste middel is niet ernstig.

(..)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat na onderzoek door de grenspolitie gebleken is dat verzoekers Belgische verblijfskaart gesupprimeerd werd waardoor hij thans niet langer over een grensoverschrijdend document beschikt. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als luidt:

"(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is een toekomstige passagier vanuit Kinshasa -RDC in het bezit van een nationaal paspoort en een Belgische verblijfstitel. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 11.10.2021 ambsthalf werd afgevoerd en dat zijn verblijfstitel eveneens op 12.10.2021 werd gesupprimeerd. Betrokkene beschikt zodoende niet over een geldig grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn in België verblijvend gezin met wie hij zou samenwonen, gaat hij met zijn betoog lijnrecht in tegen zijn verklaringen bij de grenspolitie waar hij stelde in België op straat te leven, ingeschreven was op een adres bij het OCMW en regelmatig naar Congo terugkeerde omdat ze hem hier geen huis geven.

Uit het administratief rapport en onderzoek van verzoekers paspoort is gebleken dat hij het afgelopen jaar meer in Congo verbleef dan in België en slechts naar België terugkwam om bepaalde administratieve zaken in orde te brengen:

"2. Aan de hand van zijn paspoort kunnen we stellen dat betrokkene in Kinshasa verbleef van 12/01/2021 tot en met 20/03/2021.

(...)

3. Aan de hand van paspoort en vliegtuigticket kunnen we vaststellen dat betrokkene vertrokken is in België op 20/05/2021 en nu pas terugkeert."

(...)

4. Aan de hand van zijn paspoort en zijn rijksregister kunnen we stellen dat betrokkene op 20/03/2021 is teruggekeerd voor het vernieuwen van zijn verblijfskaart die is uitgegeven op 27/04/2021."

Uit de vaststellingen van de grenspolitie blijkt dat verzoeker zijn effectieve hoofdverblijfplaats niet in België heeft maar wel in zijn thuisland. Hij kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt een gezinsleven in België met zijn partner en kinderen te onderhouden, conform artikel 8 EVRM.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanhaalt door te stellen dat hij naar een onbekende bestemming zal worden teruggestuurd, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij, t.g.v. de bestreden beslissing naar de plaats van inscheeping zal worden teruggedreven, te weten Kinshasa in verzoekers land van herkomst. Aangezien verzoeker meer dan regelmatig voor langere periodes in Congo verblijft maakt hij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Hij toont evenmin aan in welke mate dergelijke terugkeer een voor hem mentale, fysische en psychologische impact zou hebben aangezien hij tussen januari 2021 en nu slechts 2 maanden in België verbleven heeft.

Waar hij thans bij huidig verzoekschrift een geschreven verklaring van Mevrouw B. (...) toevoegt om aan te tonen dat hij toegelaten wordt om bij haar te verblijven, dient te worden opgemerkt dat die verklaring

niet allen dateert van na de bestreden beslissing, maar ook dat zij een gesolliciteerd karakter vertoont, waardoor er geen rekening mee gehouden kan worden.

Aangaande de COVID-maatregelen, motiveert de bestreden beslissing als luidt:

“(..).”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan en blijft ook thans in gebreke aan te tonen een in het bezit te zijn van zowel een attest dat het een essentiële reis betreft en een vaccinatiecertificaat. Verzoeker toont niet aan volledig gevaccineerd te zijn tegen het COVID-19-virus.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker niet betwist niet in het bezit te zijn van voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°). De bestreden beslissing motiveert als luidt:

“(..).”

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen” (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303). Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het tweede en derde middel is niet ernstig.”

3.2.2. Verzoekende partij betoogt ondermeer dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest en wijst op de artikelen 19 van de vreemdelingenwet en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Zij wijst erop dat zij in bezit was van een geldig Congolees paspoort en geldige Belgische verblijfskaart voor onbepaalde duur. Zij heeft België niet langer dan een jaar verlaten zoals blijkt uit haar retourticket waarbij zij België verlaten heeft op 20 mei 2021 en teruggekeerd is op 12 november 2021. Het centrum van haar belangen bevindt zich nog altijd in België.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.2.4. Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inderdaad in bezit was van een geldige verblijfskaart, meer bepaald een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Deze kaart werd haar afgeleverd te Moeskroen op 27 april 2021 en was geldig tot 27 april 2026. Op 12 oktober 2021 blijkt deze kaart te zijn gesupprimeerd.

Artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.”

Artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(..)”

3.2.5. Uit artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar een recht op terugkeer in het Rijk heeft. Deze bepaling impliceert dat de vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig is zich, in beginsel, niet meer op een eerder erkend recht op verblijf kan beroepen om naar België terug te keren. Een eerder erkend recht op verblijf kan dus, ook zonder formele beslissing, tenietgaan door een langdurige afwezigheid uit het Rijk. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verzoekende partij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig zou zijn geweest. Uit het verslag van de grenspolitie van 12 november 2021 blijkt immers dat verzoekende partij België verlaten heeft op 20 mei 2021 en teruggekeerd is op 12 november 2021. Bijgevolg heeft verzoekende partij België verlaten gedurende ongeveer vijf en een halve maand. Nu verzoekende partij op 12 november 2021 is teruggekeerd naar België, blijkt niet dat zij langer dan een jaar afwezig is geweest.

Zoals de verzoekende partij aanvoert, stelt artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling die in het bezit is van een geldige verblijfskaart en het land verlaat, gedurende een jaar recht op terugkeer heeft. Daartoe moet – conform artikel 39, § 1 van het vreemdelingenbesluit – de vreemdeling op het moment van zijn terugkeer in bezit zijn van een geldige verblijfstitel, wat *in casu* het geval is, en moet hij zich binnen de vijftien dagen aanbieden bij de gemeentelijke diensten van zijn verblijfplaats wanneer hij langer dan drie maanden afwezig is geweest.

De loutere vaststelling dat verzoekende partij werd afgevoerd van het vreemdelingenregister impliceert, *in casu*, aldus niet dat haar recht op verblijf is verloren gegaan of dat zij geen houder zou zijn van een geldige verblijfskaart in de zin van artikel 19 van de vreemdelingenwet. De verblijfskaart waarover verzoekende partij beschikt werd haar – nu het tegendeel niet bewezen is – rechtsgeldig afgegeven, er blijkt niet dat het onderliggende verblijfsrecht (negotium) niet langer bestaat of dat de geldigheidsduur van deze kaart is verstreken. Er kan derhalve op het eerste gezicht dan ook niet zonder meer worden geoordeeld dat verzoekende partij niet zou beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten.

3.2.6. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij louter naar de vaststellingen van de grenspolitie inzake de suppressie van de verblijfskaart en stelt dat de verzoekende partij daardoor niet langer over een grensoverschrijdend document beschikt. Zoals hoger reeds gesteld kan deze redenering op het eerste gezicht niet gevolgd worden.

3.2.7. Gelet op voorgaande toont de verzoekende partij op het eerste gezicht aan dat het motief dat zij niet in bezit is van een geldig visum of geldige machtiging tot verblijf het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet schendt.

3.2.8. Nu verzoekende partij op het eerste gezicht over een geldig verblijfsrecht beschikt in België, kan de bestreden beslissing evenmin gedragen worden door het motief dat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland. Immers vormt artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 6 *juncto* artikel 14 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) dat betrekking heeft op vreemdelingen in het kader van een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen en waaraan ondermeer de voorwaarde kan gesteld worden van *“voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van*

herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”. Wanneer daaraan niet is voldaan, kan aan dergelijke vreemdeling de toegang geweigerd worden. Voorgaande is niet van toepassing op een tot verblijf gemachtigde vreemdeling zoals verzoekende partij. Uit de bewoordingen van artikel 3 van de vreemdelingenwet blijkt eveneens dat de mogelijkheid om een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, in de bedoelde gevallen, geen afbreuk doet aan de afwijkende bepalingen in dezelfde wet (zie ook GwH, 112/2019 van 18 juli 2019, B.9.2 en B.11.2). Zoals blijkt voorziet artikel 19, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet een afwijkende regeling die op verzoekende partij van toepassing is en die stelt: “De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

3.2.9. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet in bezit is van voldoende bestaansmiddelen. Evenwel, naast het gegeven dat verzoekende partij op het eerste gezicht heeft aangetoond dat zij een tot verblijf gemachtigde vreemdeling is en aldus niet hoeft aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet te beschikken, blijkt uit lezing van het verzoekschrift dat verzoekende partij dit motief *an sich* wel degelijk betwistte, meer bepaald stelde zij over een bankkaart en werkloosheidsuitkering te beschikken.

3.2.10. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing nog als motief bevat: “X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een attest van essentiële reis, noch vaccinatiecertificaat. Betrokkene is niet in orde conform de COVID-19 maatregelen. Gezien Artikel 16§1 van het KB van 28.10.2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken bepaalt dat niet-essentiële reizen naar België verboden zijn.
(..)”

Artikel 16 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken luidt:

“Art. 16. § 1. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking. (eigen onderlijning)

Reizen zoals bedoeld in bijlage 1 van dit besluit worden beschouwd als essentieel en zijn dus toegelaten.

Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen is de reiziger ertoe gehouden in het bezit te zijn van een attest van essentiële reis. Dit attest wordt uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post indien wordt aangetoond dat de reis essentieel is.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest. Bij gebrek aan dit attest, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de reiziger in het bezit is van dit attest.

In afwijking van het derde lid, is een attest niet vereist indien het essentieel karakter van de reis blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger.

Bij gebrek aan dit attest van essentiële reis of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 2. De maatregelen bedoeld in paragraaf 1 zijn niet van toepassing op de reizigers die in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat, noch op de personen tot en met 17 jaar die reizen met een begeleider die in het bezit is van een vaccinatiecertificaat.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers en begeleiders bedoeld in het eerste lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat. Bij gebrek aan dit vaccinatiecertificaat, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren.

Bij gebrek aan dit vaccinatiecertificaat of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit vaccinatiecertificaat, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 3. Onverminderd paragrafen 1 en 2 is het verboden voor personen die zich op enig moment in de afgelopen 14 dagen op het grondgebied van een derde land dat op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu als zone met heel hoog risico is aangemerkt bevonden, om zich rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks naar het Belgische grondgebied te verplaatsen, **in zoverre zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit of hun hoofdverblijfplaats niet hebben in België**, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen: (eigen onderlijning)

1° de professionele reizen van vervoerspersoneel, vracht- en cargopersoneel en zeevarenden, de sleepbootbemanning, de loodsen en het industrieel personeel tewerkgesteld in de offshore windmolenparken, mits zij in het bezit zijn van een attest uitgereikt door de werkgever;

2° de reizen van diplomaten, personeel van internationale organisaties en door internationale organisaties uitgenodigde personen van wie fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor de goede werking van deze organisaties, bij het uitoefenen van hun functie, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post;

3° de reizen van de echtgenoot, of partner van een persoon die beschikt over de Belgische nationaliteit of zijn hoofdverblijfplaats heeft in België voor zover zij onder hetzelfde dak wonen, evenals de reizen van hun kinderen die onder hetzelfde dak wonen, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post.

De feitelijke partners moeten eveneens een aannemelijk bewijs leveren van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;

4° doorreizen buiten de Schengenzone en de Europese Unie;

5° doorreizen in België vanuit een derde land aangemerkt als zone met heel hoog risico naar het land van nationaliteit of hoofdverblijfplaats, voor zover dit land zich binnen de Europese Unie of de Schengenzone bevindt;

6° de reizen om dwingende humanitaire reden, mits zij in het bezit zijn van een attest van dwingende humanitaire reden, uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post, goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken;

7° de reizen van personen van wie fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor de nationale veiligheid, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post en goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de personen bedoeld in het eerste lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest of van een bewijs van toegelaten transit. Bij gebrek aan dit attest of aan een bewijs van toegelaten transit, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren.

Bij gebrek aan dit attest of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wanneer een derde land wordt aangemerkt als zone met heel hoog risico overeenkomstig het eerste lid, treedt het inreisverbod op het Belgisch grondgebied in werking op het moment zoals aangegeven op de website "info-coronavirus.be" en ten vroegste 24 uren na de publicatie op die website.

§ 4. Voor de toepassing van dit besluit worden Andorra, Monaco, San Marino en Vaticaanstad beschouwd als landen van de Europese Unie."

De Raad herhaalt – en zoals de verzoekende partij ook betoogt in het verzoekschrift – dat verzoekende partij – die een verblijfsgerechtigde vreemdeling is in België – haar hoofdverblijfplaats heeft in België. Zij heeft ook duidelijk aan de grenspolitie verklaard in België te wonen. De verwerende partij maakt gelet op voorgaande op het eerste gezicht niet aannemelijk dat artikel 16 van voormeld koninklijk besluit op de verzoekende partij van toepassing is.

3.2.11. Het betoog in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij niet aantoonbaar te voldoen aan de in artikel 16 van voormeld koninklijk besluit gestelde vereisten, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

3.2.12. Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht een schending van de zorgvuldigheidsplicht alsook een schending van artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Verzoekende partij betoogt ondermeer in essentie dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM aangezien zij al twintig jaar in België woont, zij haar belangen hier heeft en ook haar gezin hier woont. Een schending van zowel haar recht op gezins- als haar recht op privéleven zou zich voordoen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij meerdere minderjarige kinderen heeft die verblijven op het Belgische grondgebied bij de moeder te Kortrijk. Daargelaten de vraag of verzoekende partij effectief samenwoont met haar kinderen, wijst de Raad erop dat de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist is om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De Raad stelt op het eerste gezicht vast dat in het administratief dossier geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat er geen sprake meer zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar minderjarige kinderen.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekende partij haar effectieve hoofdverblijfplaats heeft in het herkomstland en niet in België, kan zij niet gevolgd worden. De Raad herhaalt dat verzoekende partij een tot onbepaald verblijf gemachtigde vreemdeling is die slechts vijf maanden en half het Belgische grondgebied heeft verlaten en voorts verklaard heeft in België te wonen. Het loutere feit dat verzoekende partij regelmatig naar haar thuisland terugkeert en zich in een mogelijks precare leefsituatie zou bevinden in België, maakt niet dat daaruit zondermeer kan besloten worden dat de hoofdverblijfplaats van verzoekende partij zich niet meer in België zou bevinden noch dat zij geen beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar minderjarige kinderen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij al sinds 2005 in bezit is van een verblijfsmachtiging. Nu niet blijkt dat verzoekende partij meer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk en gelet op haar jarenlange reguliere verblijf, kan verzoekende partij op het eerste gezicht ook gevolgd worden dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt en zij hier een privéleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, minstens toont de verwerende partij het tegendeel niet aan.

Verzoekende partij kan gelet op voorgaande vaststellingen gevolgd worden in haar betoog.

3.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving van 12 november 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER